

เอกสารชุดมองด้านใน

רבกันพลา

แลกธรรมกันพลา

ของ

พุทธทาสภิกขุ



จงรู้จักตัวเอง!

จงรู้จัก ตัวเอง" คำนี้หมาย
ว่าค้นพบ แก้วได้ ในตัวท่าน
ท่านออกตัว ทำไม ให้อภัยการ
ตอกบัวบาน อยู่ในเรา อย่าเขลาไป
นตอกบัว สีมณี ที่เอกอุทัย
คือมนุษย์ ค้นหา มาให้ได้
การตรัสรู้ หรือรู้ สิ่งใด
ส่วนมาจาก ความรู้ ตัว สู่เอง."

เพื่อหาชีวิตโดยวิธี
การดำเนินชีวิตอันประเสริฐ

วิธควบคุมความเห็นแก่ตัวในชีวิตประจำวัน

“โลกิยธรรมนั้น ควรจะเปรียบได้กับระบบส่วนที่ทำให้เรา
วิ่งไปข้างหน้า แต่โลกุตตรธรรมอย่างต่ำที่สุดสำหรับชาวบ้าน
ก็จะทำหน้าที่เหมือนระบบเบรก ที่ทำให้ปลอดภัยในการหยุด
หรือการห้ามในเวลาที่มีคนจะพุ่งเข้าไปหาอันตราย ถ้ารถยนต์ยัง
เป็นรถยนต์ที่ใช้การได้ก็ต้องมีเบรกอยู่

ชีวิตประจำวันของคนทุกคน ในลักษณะที่เป็นโลกิยธรรม
จะต้องมีหลักธรรมส่วนโลกุตตรธรรม เป็นเสมือนหนึ่งเบรกอยู่
เสมอไป ไม่มีหลักธรรมข้อนี้เมื่อใดก็เหมือนรถยนต์ไม่มีเบรก
ไม่ควรที่จะมาวิ่งบนถนนในวิญญูะสงสารนเลย.....”

จากเรื่อง “งานถ้าวต่อไปของชาวพุทธ”

ของ พุทธทาสภิกขุ

ถ้าหากท่านไม่ต้องการใช้หนังสืออีกแล้ว
โปรดถวายแด่พระภิกษุ-สามเณร หรือมอบ
ให้แก่ท่านที่สนใจต่อไป จะเป็นกุศลมหาศาล

เอกสารชุดมองด้านใน

ฉบับ ๒๑

เรื่อง

รบกัณฑ์พลาญ แลกธรรมกันพลาญ

ของ

พุทธทาสภิกขุ

เพื่อให้ทุกชีวิตได้พบวิธี
การดำเนินชีวิตอันประเสริฐ

ออกนันทนาการ

จาก

พุทธสมาคม กรุงเทพ

วันที่ 11 เดือน

พ.ศ.

2513

33504

ปาฐกถาเรื่อง

รบกัณฑ์พลาถ แลกธรรมกัณฑ์พลาถ

ภิกขุ พุทธทาส อินฺทปญฺโญ

แสดงท่ามกลางที่ประชุมใหญ่ พุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก

เมื่อ ๑๕ เมษายน ๒๕๑๒ ที่ควาลาดีเปอร ประเทศมาเลเซีย

เพื่อนเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลาย ทั้งที่เป็นและมิได้เป็นสมาชิก พ.ส.ล.

โลกเราทุกวันนี้ กำลังตกหนักอยู่ในห้วงแห่งอันตราย

จนถึงกับจะต้องแก้ไขโดยวิธีที่ **รบกัณฑ์พลาถ แลกธรรม**

กัณฑ์พลาถ, อย่างไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้. แต่เขาผู้ที่

กำลังรบกัณฑ์อยู่เหล่านั้น ไม่เคยสำนึกถึงความจริงข้อนี้, หรือ

อาจจะถึงกับไม่ยอมรับฟังข้อเท็จจริงข้อนี้. นี่คือข้อที่อาตมา

นำมาปรับทุกข์. และเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว พวกเราจะทำ

อย่างไรกันดี? นี่เป็นข้อที่อาตมานำมาหารือ.

ที่นี้ แม้พวกพุทธบริษัทเรากันเอง บางคนอาจจะสงสัยว่า ทำไมเราจะต้องทำตนเป็นเจ้ากัเจ้าการ กับโลกส่วนรวมทั้งโลก ? เราสนใจกันแต่เรื่องภายในของพุทธบริษัทเราเท่านั้น ละเลยเป็นการถูกต้องกว่าหรือ ?

ถ้ามีใครคิดเช่นนั้น อาตมาขอวิงวอนให้ทุกคน ระลึกถึงพุทธภาษิตที่ตรัสไว้ว่า “**ตถาคคเกิดขึ้นในโลก เพื่อความสุขและความเกื้อกูล แก่สัตว์โลกทั้งเทวดาและมนุษย์**” — (ภยเภทวสูตร ม.ม. ๑๓/๓๗), และที่ตรัสไว้อีกว่า “**การมีระเบียบวินัย (ธรรม) ของตถาคคอยู่ในโลก นั้นคือความสุขของโลก ทั้งเทวดาและมนุษย์**” — (จตุก.อ. ๒๑/๑๙๗). ยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อพระองค์จะทรงส่งพระสาวกชุดแรก ออกไปประกาศพระศาสนา ก็ได้ทรงกำชับว่า “**เธอทั้งหลายจงเที่ยวจาริกไป เพื่อประกาศพรหมจรรย์, เพื่อประโยชน์และความสุข แก่โลกทั้งเทวดาและมนุษย์**” — (มหา.วิ. ๕/๓๙) อีกเช่นเดียวกัน.

การที่พระองค์ตรัสถึง **โลก ทั้งเทวดาและมนุษย์** อย่างซ้ำ ๆ ซาก ๆ เช่นนี้ ย่อมเป็นการแสดงว่า

พระองค์ทรงมุ่งหวังประโยชน์แก่ สากลโลก, แล้วยังทรงสั่งให้พวกเรากระทำทุกอย่าง เพื่อสากลโลก, ด้วยกันเหมือนกัน. ข้อนี้ เท่ากับทรงฝากโลกไว้กับพวกเรา, ทั้งโดยตรงและโดยปริยาย ดังนั้นแล้ว พวกเราจะมัวนึกถึงกันแต่เรื่องภายในขอบเขตอันจำกัด อยู่แต่ในวงของพุทธบริษัทอย่างเดียว ได้อย่างไรกันเล่า? มันเป็นการสมควรแล้วที่เราจะต้องอุทิศตนเป็นเหมือนเจ้ากัเจ้าการ ต่อเรื่องของโลกทั้งโลก ให้ตรงตามพระพุทธรประสงค์. อาจมารู้สึกด้วยใจจริงว่า มันเป็นเรื่องที่ควรนำมาปรึกษาหารือกัน ในที่ประชุมของพุทธบริษัท ซึ่งมีองค์การ พ.ส.ส. เป็นผู้นำ. ดังนั้น เราควรจะพิจารณากันถึงสภาพของโลกในปัจจุบันกันต่อไป.

โลกในสภาพปัจจุบัน

โลกในสภาพปัจจุบันนี้ เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปโดยไม่มีใครแย้ง, ว่ากำลังตกอยู่ในวิกฤตกาลอย่างหนัก ใกล้ต่อความวิनाศ ยิ่งขึ้นทุกที. ทั้งนี้ เนื่องมาจากการที่โลกตกเป็นทาสของวัตถุ หรือวัตถุนิยม, มากเกินไปนั่นเอง. โลกกำลัง

ก้าวหน้าแต่ทางวัตถุ, โดยไม่มีความก้าวหน้าทางวิญญาณ (Spiritual) เอาเสียเลย, มีแต่จะตกต่ำหรือถอยหลังไปเสียอีก. โลกกำลังหลงใหลในความสุขทางเนื้อหนัง, กำลังหันหลังให้ **ธรรม, หันหลังให้ศาสนา, หันหลังให้พระเจ้า**, จนกระทั่ง ไม่ให้ความสำคัญแก่สิ่งเหล่านี้เลย. คนในโลกกำลังคิดว่า เขาสามารถจะจัดโลกให้มีสันติภาพได้ โดยไม่ต้องเกี่ยวข้องกับ หรือพึ่งพาอาศัยสิ่งทั้งสามนั้น. โลกยังก้าวหน้าในทางความ เห็นแก่ตัวจัด ควบคู่กันไปกับความก้าวหน้าทางวัตถุที่วิ่งจัด จนเราให้เชื่อมั่นว่า โลกยุคปรมาณูและอวกาศ.

ความก้าวหน้าทางวัตถุของโลกในลักษณะนี้ ต้องถูก ควบคุมด้วยความก้าวหน้าทางวิญญาณ ตามแบบของธรรม หรือของพระเจ้า ที่ขัดเทียมพอดีกัน เสมอไป, มิฉะนั้นแล้ว ความก้าวหน้านี้ จะเป็นการก้าวหน้าที่นำโลกไปสู่ นรก, หรือถึงกับเปลี่ยนแปลงโลกนี้ ให้กลายเป็นนรกไปเสียเอง. ความก้าวหน้าทางวัตถุของโลกสมัยนี้ กำลังนำมาซึ่งผลร้าย หลายประการ, คือ :-

(๑) ทำให้คนในโลก ค่อย ๆ กลายเป็นคนเห็นแก่ตัว จัด, เป็นความเห็นแก่ตัวแปลก ๆ ใหม่ ๆ ซึ่งกำลังนำความ

ชั่วร้ายใหม่ ๆ มาอีกมากมาย หลายสิบชนิดอย่างไม่เคยมีมาก่อน, ซึ่งทุกคนอาจทราบได้ดี จากสถิติต่าง ๆ ที่กำลังแสดงกันอยู่ทั่วไปในทุกประเทศ ที่มีความก้าวหน้าจัด.

(๒) ทำให้คนมีจิตใจเสื่อมศีลธรรมทางเพศ. จนกล้าแก้ไขหลักจริยธรรมหรือจริยศาสตร์ทางเพศ ที่ได้บัญญัติไว้แล้ว เพื่อความสะดวก และความมีสันติสุขของสังคม. สิ่งลามกอนาจาร กลายเป็น “ศิลปะ” ซึ่งเป็นที่รับรอง และแพร่หลายคำตาเยาวชน อนุชน จนเขาเหล่านั้น ไม่อาจจะทราบความแตกต่างระหว่าง ศิลปะและสิ่งลามกอนาจาร, สืบมาขึ้นมาในโลก ด้วยการบูชาความสุขทางเนื้อหนัง แทนพระเจ้า หรือธรรม.

(๓) ทำให้เกิดการฉ้อ หรือเพื่อ ที่ไม่สมคุลย์แก่กัน ในหลาย ๆ ทาง จนเกิดปัญหาหนักและยุ่งยากในทางวัตถุ นั้นเอง, เช่นการต้องคุมกำเนิด, การต้องเอาสินค้าไปทิ้งหรือทำลาย, โดยจะแจกจ่ายแก่คนยากจนก็ไม่ได้, เพื่อรักษาระดับของราคา, การไม่มีที่ขายสินค้า หรือการไม่มีที่อยู่อาศัย; มีปัญหาที่แปลกใหม่ จนต้องแสวงหาเมืองขึ้น หรือดินแดน ภายใต้อิทธิพล อย่างไม่มีที่สิ้นสุด.

(๔) ทำให้โลกกลายเป็นโลกของวัตถุนิยม นัก
 ชน ๆ กระทั่งมี Dialectic Materialism ชนมากมาย
 หลายแขนง ซึ่งล้วนแต่ทำให้คนเป็นทาสของวัตถุ บูชาวัตถุ
 แทนพระเจ้ากันทั่วไปทั้งโลก, ทำลายศาสนาให้สูญสิ้นไปโดย
 ไม่รู้สึกตัว เหลืออยู่แต่เปลือกของศาสนา.

(๕) ทำให้คนสมัยใหม่ หันหลังให้ธรรม หันหลัง
 ให้ศาสนา หันหลังให้พระเจ้า, จนกระทั่งสิ่งเหล่านั้น
 เหลืออยู่แต่ในรูปของ พิธีของ สำหรับประคับเกียรติกองผู้
 บูชาวัตถุ หรือความสุขทางเนื้อหนังนั้นเอง.

(๖) ทำให้เกิดความผิดปรกติ ความไม่สมประ
 กอบ หรือความไม่สมคุณย์ ขึ้นในตัวมนุษย์ ระหว่างร่างกาย
 กับจิตใจ จนกลายเป็นครึ่งคนครึ่งปีศาจ. แทนที่มนุษย์จะ
 เป็นบุตรของพระเจ้าเหมือนแต่โบราณกาล ก็มากลายเป็นลูก
 ของสิงทะโหม่นไปเสียหมด.

(๗) ทำให้เกิดการแข่งขันแย่งชิงทวีขึ้นโดยเร็วใน
 มนุษย์ ในนามอันไพเราะที่เรียกกันว่า “สงครามเพื่อ
 สันติภาพหรือความเป็นธรรม” อันไม่รู้จักสิ้นจักสุด.

เท่าที่นำมากล่าวนี ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ที่เรา
อาจจะสรุปความได้ว่า ความก้าวหน้าทางวัตถุโดยปราศจาก
การควบคุมของความก้าวหน้าทางวิญญาณ นั้นคือมูลเหตุ
แห่งวิกฤตกาลอันฉาวของโลกล้วนเอง. สิ่งนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้า
ส่งมาในรูปของซาตาน, เพื่อเป็นของขวัญสำหรับมนุษย์ที่
บูชาวัตถุเหนือพระเจ้า, หรือบูชาพระเจ้า กันแต่ปาก.

สำหรับสิ่งที่เรียกกันว่า ซาตาน นั้น ควรจะเข้าใจ
กันเสียให้ถูกต้อง โดยถือกันว่า เป็น อนุภาคของธรรมชาติ
ของพระเจ้า ที่ถูกทำให้เกิดขึ้นหรือถูกส่งมา เพื่อประโยชน์
แก่การทดสอบมนุษย์, เพื่อเป็นบทเรียนพร้อมทั้งการ
สอบไล่แก่นมนุษย์, เพื่อลงโทษมนุษย์, เพื่อลงโทษ
ให้กลับตัวโดยวิธีธรรมชาติ, เพื่อพัฒนามนุษย์ที่ลุ่มดำนให้
ก้าวไปในทางที่พระเจ้าต้องการ โดยวิธีที่สอดคล้องกับ
ความเปลี่ยนแปลงของมนุษย์เอง. เราควรจะเข้าใจซาตาน
กันเช่นที่กล่าวนี สำหรับมนุษย์แห่งยุคอวกาศนี้, แทนที่จะ
เข้าใจอย่างลูกเด็ก ๆ ที่มักจะเข้าใจกันว่า เป็นปีศาจ ที่มา
หลอมนมนุษย์เล่นสนุก ๆ โดยไร้เหตุผลหรือความมุ่งหมายของ
ผู้ใด. อาจมาจะได้กล่าวถึงเรื่องนี้อีกโดยละเอียด ข้างหน้า.

บัดนี้ มนุษย์กำลังทำสงครามกับพระเจ้าเสียเอง โดยผ่านทาง ชาตาน ที่พระเจ้าส่งมาเพื่อทดสอบมนุษย์ แห่งวัตถุนิยม. เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วองค์การโลกต่าง ๆ ซึ่งตั้งขึ้นโดยมนุษย์ที่เป็นเพียงคู่สงครามฝ่ายหนึ่งฝ่ายเดียวนั้น จะแก้ปัญหาสงครามนี้ได้อย่างไรกัน. การกระทำนั้น ย่อมเป็นเพียงการละเมอเพื่อฝันอย่างไม่มีรู้สึกตัว, และจะเป็นการละเมอมากสักเท่าไร ท่านทั้งหลายย่อมจะคำนวณดูได้ด้วยตนเองแล้ว.

อาตมาขอยืนยันอย่างซ้ำ ๆ ซาก ๆ ต่อท่านทั้งหลายว่า มนุษย์กำลังทำสงครามกับพระเจ้า. และกำลังตั้งหน้าตั้งตาทำอย่างไม่มีหวังว่าจะสิ้นสุดลงได้ ก่อนแต่จะได้รับความพิณาศกันสักคราวหนึ่งก่อน. ข้อยืนยันของอาตมามีดังต่อไปนี้:—

มนุษย์กำลังแสวงหาวัตถุ และมีไว้ในครอบครองเกินกว่าที่พระเจ้าต้องการให้มีเท่าที่จำเป็น โดยประณามพระเจ้าให้กลายเป็นคนครีครวเล้าสมย์ไป. นี่เป็นการทำสงครามกับพระเจ้า.

มนุษย์กำลังยืนยันจะยึดมั่นในลัทธิ “หันคอหัน - ตาคือตา” สืบต่อไปโดยไม่เอื้อเฟื้อต่อคำสอนที่ว่า “ถ้าเขา

ตบแก้มขวา ให้เขาตบแก้มซ้ายด้วย, ถ้าเขาขโมยเสื้อไป ก็จงเอาผ้าห่มตามไปให้ด้วย ! ” นี่ก็เป็นการทำสงครามกับพระเจ้า.

มนุษย์บูชาความสุขทาง^๕เนื้อหนัง ยิ่งกว่าบูชาพระเจ้า, หรือถึงกับไม่ยอมบูชาพระเจ้าเอาเสียเลย. * แม้^{๕๕}ก็เป็นการทำสงครามกับพระเจ้า.

ธรรมชาติ หรือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติทุกชนิด เป็นของพระเจ้า, มนุษย์^{๕๔}ก็ปล้นเอาของธรรมชาติ หรือของพระเจ้ามาเป็น “ของกู”, แผ่นดินของกู, เงินทองของกู, ลูกเมียของกู, อะไร ๆ ก็ของกู, แม้^{๕๖}ก็เป็นการทำสงครามกับพระเจ้าอย่างโจรปล้นสดมภ์.

มนุษย์^{๕๗} “ประชาธิปไตย” ในการบูชาความสุขทางวัตถุอย่างพร้อมเพรียงกัน ชนิดที่ไม่มีความพร้อมเพรียงชนิดไหนเท่า. ^{๕๘}หนักลดการพร้อมเพรียงกันทำสงครามกับพระเจ้า เพื่อให้ตนได้มีความสุขสมบูรณ์ด้วยความสุขทาง^{๕๙}เนื้อหนัง, ส่วนในเรื่องที่จะต้องพร้อมเพรียงกันเพื่อยุติสงคราม หรือเพื่อไม่ตกหลุมพรางของซาตาน ก็พร้อมเพรียงกันไม่ได้, มีแต่เกี่ยงงอน ขัดแย้งกันตลอดเวลาประชุม

สรุปความว่า มนุษย์ในทุกวันนี้ ทำสงครามกับพระเจ้า. กำลังเอาชนะพระเจ้า เพื่อให้ตัวเองได้ทำอะไรตามชอบใจตัว ตามความเห็นแก่ตัว ตามกิเลสของตัว, โดยยกเอากิเลส^{๕๕}นั้นขึ้นเป็นพระเจ้า เสียเอง. ข้อนี้เท่ากับการตั้งตัวเอง เป็นพระเจ้า, โดยการทำสงครามกับพระเจ้าตามที่มีอยู่ในบทบัญญัติทางศาสนา. เขาไม่เข้าใจพระเจ้าในบทบัญญัติของศาสนาอย่างถูกต้อง จนถึงกับมอบชีวิตกับพระเจ้าจริง จึงได้สร้างพระเจ้าองค์ปลอมขึ้นตามที่ตนจะถูกหลวงค้ำยชาตนาอย่างไร พระเจ้ากิเลสของเขา ก็คือตัวเขาเอง กำลังเหยียบย่ำบทบัญญัติทางศาสนา ที่ได้ตราไว้โดยพระเจ้าที่แท้จริง. นั่นคือการทำสงครามกับพระเจ้า ของมนุษย์แห่งยุคปัจจุบันนี้.

จากผลของการสำรวจดูโลกในสภาพปัจจุบันอย่างทั่วถึง^{๕๖} เราได้พบข้อเท็จจริงอันมีความสำคัญที่สุดว่า โลกแห่งวัตถุนิยม กำลังเจริญด้วย วัฒนธรรมทางวัตถุ อย่างกะความเจริญของโรคระบาด. วัฒนธรรมฝ่ายวัตถุ กำลังท่วมท้น วัฒนธรรมฝ่ายวิญญาณ ในลักษณะที่กำลังทำโลกนี้ให้กลายเป็นเมืองนรก. ดังนั้นเราต้องเร่งมือกัน

ช่วยโลก ให้กลับมีธรรม, 'หรือมีวัฒนธรรมฝ่ายวิญญาน
กันโดยเร็วที่สุด. เราต้องแลกเปลี่ยนกันในระหว่างประเทศ
แม้ที่กำลังเป็นคู่สงครามต่อกันอยู่ในเวลานี้. ประเทศคู่สงคราม
เวลานี้ ก็มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกัน หากแต่เป็น
วัฒนธรรมฝ่ายวัตถุไปเสียทั้งนั้น จึงไม่สามารถทำความ
เข้าใจอันดีต่อกัน ในการยุติสงคราม.

เมื่อมีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมฝ่ายวิญญานกันอย่าง
ถูกต้องและเพียงพอแล้ว ก็จะมีคามรู้ธรรม หรือ "พระคำ
ของพระเจ้า" อย่างเพียงพอ. เมื่อรู้ธรรมเพียงพอสงคราม
ก็จะกลายเป็นของน่าขยะแขยง หรือน่าละอาย แก่
ทุกฝ่าย. ทุกฝ่ายจะทำความตกลงกันได้ โดยไม่ต้องเสียเวลา
ไป ในการกระทำอย่างที่เด็กทารกกำลังกระทำกันอยู่. นั่นคือ
การที่ประเดี๋ยวก็ตีกัน ประเดี๋ยวก็โกรธกัน ประเดี๋ยวก็รักกันอีก
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด นั่นเอง. อาตมาขอวิงวอนให้ทุกคนยอม
สละเวลา ทำความสนใจในสิ่งที่เรียกว่า "ธรรม" กันต่อไป,
โดยรีบด่วน.

ธรรม คือ พระเจ้า

สิ่งที่เรียกว่า “ธรรม” สำหรับทำการแลกเปลี่ยนกันนั้น อาตมาเล็งถึงสิ่งที่ควรจะเรียกกันง่าย ๆ ในสมัยนี้ว่า “วัฒนธรรมทางฝ่ายวิญญาณ” หรือ Spiritual Culture สิ่งนี้ได้แก่หลักแห่งสัจธรรม อันเกี่ยวกับสันติภาพทั้งส่วนบุคคลและส่วนสังคม และเป็นหัวใจของศาสนา ทุกศาสนาในโลก นั้นเอง. หากแต่คำว่าธรรมนี้ยังมีความหมายกว้างขวางอีกหลายแง่หลายมุม ซึ่งล้วนแต่ต้องนำมาทำความเข้าใจกันทั้งนั้น.

อาจจะมีผู้แย้งเสียตั้งแต่ที่แรกว่า สิ่งທີ່เรียกว่า วัฒนธรรมฝ่ายวิญญาณตามแบบของศาสนาต่าง ๆ นั้น มีคณะมิชชันนารีของแต่ละศาสนา ทำการเผยแพร่กันเป็นประจำอยู่แล้วอย่างแพร่หลายทั่วโลก, ทำไมเราจะต้องเข้าเกี่ยวข้องกับงานนี้ด้วยอีกเล่า ?

อาตมาขอตอบว่า การกระทำเช่นนั้นยังไม่เพียงพอถึงขนาดที่จะช่วยโลกได้. มิหนำซ้ำในบางกรณี ยังเป็นการเผยแพร่อันผิดจากวัตถุประสงค์ ของสิ่งที่เรียกว่า “ธรรม”

หรือพระเจ้าไปเสียอีก. มิชชันนารีบางคนจะ เผยแพร่

ความแตกสามัคคีระหว่างศาสนา, สร้างความเกลียดชังระหว่างศาสนาขึ้นมาใหม่ อย่างไม่ตรงตามความประสงค์แห่งพระศาสนาของตน **ที่ประสงค์ให้รักผู้อื่น อย่างเอาชีวิตของตนเองเป็นเดิมพันทีเดียว.** พระศาสดาของแต่ละศาสนามุ่งทำประโยชน์ แก่โลกทั้งโลกเป็นส่วนรวม, แต่มิชชันนารีทำเพื่อคณะของตัว เป็นคณะ ๆ ไป. สรุปความว่า งานมิชชันนารีชนิดนี้ ยังไม่ถึงขนาดที่จะเรียกได้ว่า “งานเผยแผ่วัฒนธรรมทางวิญญูณระหว่างชาติของสากลโลก”. ความผิดพลากอนันต์ ทำให้มนุษย์ร่วมมือกันไม่ได้แม้แต่ในวงของผู้ที่อยู่ในศาสนาเดียวกัน. ความแตกแยกมีอย่างรุนแรง ในวงศาสนาเดียวกัน จนทะเลาะวิวาทกันให้ชาตานต. เมื่อเป็นเช่นนั้นเสียแล้ว จะเป็นผู้ทำความเข้าใจอันดีระหว่างชาตินั้น ยังไม่มีลู่ทางที่จะเป็นไปได้.

เพื่อการขจัดเสียซึ่ง **สิ่งอันเป็นเสนียดของโลก** ช้อนนี้ เราจะต้องทำความเข้าใจ ในสิ่งที่เรียกว่า “ธรรม” กันให้ถูกต้องจริง ๆ. อาตมาขอร้องให้สนใจกันอย่างกรบด่วน หรือเพียงพอในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ :-

(๑) ธรรม เป็นสิ่งเดียวกันกับสิ่งที่
เรียกว่าพระเจ้า. เราอาจจะแจ้งข้อเท็จจริงออกไปได้
ดังนี้คือ

ก. ตัวธรรมชาติ หรือปรากฏการณ์แห่งธรรม-
ชาติทั้งมวล นั้นคือ **กายของพระเจ้า** (Physical body of
God).

ข. กฎธรรมชาติอันใหญ่ยิ่งและเฉียบขาด นั้น
คือ **จิตของพระเจ้า** (Spiritual body of God).

ค. หน้าที่ของมนุษย์อย่างถูกต้องตามกฎหมายของ
ธรรมชาติ นั้นคือ **ข้อเรียกร้องของพระเจ้า** (Demand of
God).

ง. ผลที่มนุษย์ได้รับจากการทำหน้าที่ของตน
นั้นคือ **สิ่งที่พระเจ้าโปรดประทานอำนวยให้** (Supply of
God).

พระเจ้าในลักษณะเช่นนี้เป็นสิ่งสิ่งเดียวกัน กับ
สิ่งที่เรียกว่า “ธรรม” ในพระพุทธศาสนา. ธรรมหรือ
พระเจ้าในลักษณะนี้ ต้องเป็นของ สากล, จะเป็นของ

ศาสนาไหนโดยเฉพาะไม่ได้. ถ้าเกิดเป็นของศาสนาไหน ขึ้นมาโดยเฉพาะแล้ว ต้องเป็นพระเจ้าเก้ หรือธรรมเก้, คือไม่สามารถจะช่วยเหลือโลกได้ เพราะเป็นผู้ทำความแตกแยก เสียเอง. การที่พุทธบริษัทเรียกสิ่งนี้ว่า “ธรรม” ในขณะที่เดียวกันกับที่เพื่อนมนุษย์เหล่านี้เรียกสิ่งนี้ว่า “พระเจ้า” นั้น ไม่เป็นของแปลกอะไร, และไม่ทำสิ่งนั้นให้กลายเป็น คนละอย่าง ไปได้เลย.

(๒) ธรรม ในพุทธศาสนา. เมื่อกล่าวตามหลักแห่งพุทธศาสนา คำว่า “ธรรม” ในภาษาบาลี ย่อมถึงถึง **ของทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่ยกเว้นอะไร,** และแบ่งออกเป็น ๔ ประเภท คือ

- ก. ทวัตรวมชาติหรือปรากฏการณ์ตามธรรมชาติทั้งหมด เรียกว่า สภาวธัมม์.
- ข. กฎของธรรมชาติทั้งหมด เรียกว่า สัจจธัมม์.
- ค. หน้าที่ของมนุษย์ตามกฎหมายธรรมชาติ เรียกว่า ปฏิบัติติธัมม์
- ง. ผลที่ได้รับจากการทำหน้าที่ เรียกว่า วิปาก-ธัมม์.

ทั้ง ๔ ประเภทนี้ รวมเรียกด้วยคำเพียงคำเดียวว่า ธรรม. ในภาษาบาลี. ทั้ง ๔ ประเภทนี้ ล้วนแต่เป็นวัตรปฏิบัติ หรือขึ้นอยู่กับธรรมชาติ ไม่เป็นของศาสนาไหน หรือขึ้นอยู่กับมนุษยชาติพันธุ์ (race) ไหนเลย. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับคำว่า “ธรรม” นี้ เป็นสิ่งที่ใช้แก่ทุกคนในโลก ทั้งเทวดาและมนุษย์, แม้กระทั่งแก่สัตว์เดรัจฉานโดยปริยาย. “ธรรม” นี้ มีความหมายอย่างเดียวกัน และทำหน้าที่ต่อมนุษย์อย่างเดียวกัน กับสิ่งที่เรียกว่า “พระเจ้า”

(๓) ธรรม ของธรรมชาติ. ท่านจะเห็นได้เองแล้วว่า ธรรมใน ๔ ประเภท, หรือ ๔ ความหมาย, ทั้งที่กล่าวมาแล้วในข้อ (๑) และ (๒) นั้น เป็น วัตรปฏิบัติของธรรมชาติ (Nature of Nature). เป็นสมบัติของธรรมชาติ. เพราะฉะนั้น “ธรรม” จึงเป็นของกลางของสากลโลก, ไม่อาจแบ่งแยกเป็นของศาสนาไหน หรือมนุษยพวกไหนโดยเฉพาะ ถ้ายังแบ่งแยกอยู่ ก็เป็นความโง่ของผู้แบ่งแยกนั่นเอง. นั่นไม่ใช่ธรรมที่แท้จริง ที่สามารถช่วยโลกได้. คณะมิชชันนารีของแต่ละศาสนา ยังทำการ

เผยแพร่วรรณ ไปในลักษณะที่แบ่งแยกเป็นศาสนาของ
 คน ๆ. ยิ่งกว่านั้นยังมีการยกตนข่มผู้อื่น ว่าศาสนาของตนดี
 หรือถูกต้องแต่ฝ่ายเดียว. งานมิชชันนารีชนิดนี้ แม้จะทำงาน
 ให้เต็มโลก ก็ไม่มีทางที่จะช่วยโลกให้รอดได้, เพราะยังไม่
 ถึงขนาดมาตรฐานที่จะเรียกว่า “ธรรม” หรือ “พระเจ้า”
 ไปได้เลย.

(๔) ธรรม คือ ทุกสิ่ง ธรรมคือ “ทุกสิ่ง”

ไม่ยกเว้นสิ่งใด แม้แต่สิ่งที่เราเรียกกันว่า ซาตาน หรือ มาร
 ตามที่พุทธบริษัทเรียก. มีผู้พูดกันทั่วไปว่าซาตานนั้น เป็น
 ขาศึก หรือคู่ปรับกับพระเจ้า. การพูดเช่นนั้น เป็นการ
 ทำลายคำของพระเจ้าลงไปในทันทีสิ้น โดยผู้ที่อ้างตัวว่า
 นับถือพระเจ้า นั้นเอง. การกล่าวเช่นนั้นนี้ ย่อมหมายความว่า
 พระเจ้ามิใช่ “สิ่งทุกสิ่ง”, คือ ยังมีบางสิ่งที่มีพระเจ้า และอยู่
 นอกเหนืออำนาจของพระเจ้า, พระเจ้าเลยถูกลดระดับลงมา
 เป็นคู่แข่งกับความชั่วหรือซาตาน. ข้อนี้ เหมือนกับคนที่รู้จัก
 แต่ความดีกับความชั่ว, ไม่รู้จักสิ่งที่อยู่เหนือความดีความชั่ว.
 เขาไม่รู้จักรวมสิ่งทั้งสาม คือความดี ความชั่ว ความอยู่

เห็นอกความดีและความชั่วเข้าด้วยกัน เพื่อเป็น “สิ่งทุกสิ่ง” (All Thing) จริง ๆ. เขาได้ทำให้พระเจ้า หรือธรรม เป็น สิ่งที่ไม่สมบูรณ์ (Perfect). เมื่อไม่สมบูรณ์ ก็เป็นพระเจ้า ที่ยิ่งใหญ่หรือแท้จริง ไปไม่ได้.

• ซาตานนั้น คือ อนุภาคของพระเจ้า ส่วนที่มีไว้ เพื่อการทดสอบ หรือลองดีกับ **มนุษย์ผู้กล่าลองดีกับพระเจ้า.** ซาตานจึงคอยทริเียน และข้อสอบไล่ พร้อมกันไปในตัว ที่พระเจ้าจัดขึ้นหรือส่งมา เพื่อทดสอบ คนของพระองค์บางคน ในบางโอกาส บางกรณี. ข้อนี้ เพื่อการคัดเลือก หรือ “กลั่นกรอง” มนุษย์ ไปเป็นคนของพระเจ้าโดยถาวร. ดังนั้น ซาตานหรือมาร จึงสามารถ หรือกล้าทำการทดสอบ แม้แก่บุคคลเช่นพระเยซูคริสต์ หรือ พระพุทธเจ้า ทั้งก่อนแต่เป็นพระศาสดา และเป็นพระศาสดาแล้ว. แต่ซาตานไม่กล้า หรือไม่จำเป็นที่จะทำการทดสอบ ต่อพระเจ้าเอง. เพราะฉะนั้น เมื่อกล่าวอย่างตรงไปตรงมาก็ต้องกล่าวว่า ซาตานก็คือธรรม หรือพระเจ้าส่วนหนึ่ง ซึ่ง กำลังอยู่ในรูปของการสอบไล่มนุษย์ หรือลองดีกับมนุษย์ ผู้กล่าลองดีต่อธรรมหรือพระเจ้า ดังที่กล่าวมาแล้ว.

ชาตानในปัจจุบันนี้ กำลังอยู่ในรูปของสงคราม ที่กำลังระบาคอยู่ทั่วไปทั้งโลก. สงครามกำลังเป็นวิกฤตกาล เรืองรังของโลกมาเรื่อย ๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะสิ้นสุด. ใคร ๆ ก็พากันมองในแง่ที่ว่า มันอยู่นอกเหนืออำนาจหรือความสามารถขององค์การโลกต่าง ๆ ของมนุษย์อย่างไม่เป็นปัญหา. ^{๕๕} ^{๕๖} เพราะว่า สงครามนั้น คือการลองศึกระหว่างมนุษย์ กับอิทธิพลของพระเจ้า หรือของธรรม ที่ส่งออกมาในรูปของชาตาน เพื่อการทดสอบมนุษย์, คัดเลือกมนุษย์, หรือลงโทษมนุษย์ พร้อมกันไปในตัว. เราจะเอาชนะสงครามได้ แต่โดยวิธีเดียวเท่านั้น. นั่นคือ การมีธรรม หรือพระเจ้า ที่แท้จริง ให้ถูกต้องกันเสียที่

นี่แหละคือข้อที่อาตมากล่าวว่า โลกตกอยู่ในสถานะกับขัน ถึงขนาดที่จะต้อง “รบกันพลง แลกธรรมกันพลง” อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง. เราจะต้องทำเช่นนั้นกันเรื่อยไป จนกว่าคู่สงครามทุกฝ่ายจะมีธรรมที่แท้จริง อย่างเพียงพอกันเสียที่ ถ้าขึ้นกระทำแก่กัน อย่าง “พันต่อพัน, ตาคือตา” สืบไปแล้ว โลกนั้นก็จะมีชาตานที่แยกตัวมาจากพระเจ้า เพิ่มเติมมากยิ่งขึ้นไปอีก จนมีชาตานเต็มไปทั้งโลกอย่างแน่นอน.

วิธีการ “พั่นต่อพั่น, ตาท่อตา” นั้น มีไว้สำหรับพระเจ้าใช้
แก่มนุษย์แต่ฝ่ายเดียวเท่านั้น. มนุษย์ไม่มีทางที่จะใช้วิธีการ
นี้เลย.

(๕) ธรรม คือ สิ่งที่กำลังไม่ได้รับความ
เป็นธรรม. ในโลกปัจจุบันนี้ ธรรมหรือพระเจ้า กำลังถูก
เหยียบย่ำ โดยน้ำมือของมนุษย์ที่กำลังบูชาวัตถุ, กำลังเป็น
สิ่งที่ถูกกลบเกลื่อนให้ลับไป โดยมนุษย์ผู้เห็นแก่ตัว และ
ต้องการจะตามใจกิเลสของตัว, แต่กำลังร้องให้พระเจ้าช่วย.
เมื่อเขาต้องการจะตามใจตัว เขามีตัวเองเป็นพระเจ้าเสียเอง.
เมื่อมีวิกฤตกาลเกิดขึ้น เขาเรียกกหาพระเจ้าอีกองค์หนึ่ง ใน
ความละเมอเพ้อฝัน, ซึ่งได้แก่พระเจ้าองค์ที่เขาเหยียบย่ำ
และกลบเกลื่อนอยู่นั่นเอง. นี่คือการไม่เป็นธรรม หรือ
ความอยุติธรรมอย่างยิ่ง ที่สิ่งที่เรียกว่าพระเจ้า กำลังได้รับ
จากมนุษย์. ซ่อนเอง ได้ทำให้พระเจ้า เบียดจากการลงคิ
กับมนุษย์ โดยทำให้ลัทธิวัตถุนิยม ที่บูชาความสุข
ทางเนื้อหนัง เกิดขึ้นและเจริญขึ้น เต็มโลกทวีไปหมด.

ที่กำลังรบกันอยู่แบบสงครามเย็น. ทำไม จึงไม่มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางวิญญาณ ตามแบบของพระเจ้า กันเสียเลย, ทั้งที่ในสนามรบนั้น ก็มีการเอ่ยชื่อพระเจ้ากันไม่หยุดหย่อน ตลอดเวลาที่ความกลัว, เมื่อเป็นเช่นนั้น ผลที่ได้รับก็คือ ซาตานในรูปลักษณะของ “ปีศาจแห่งวัตถุนิยม” ได้ทำการมอมขาวโลกให้มันเมา ในความสุขทางเนื้อหนัง มากถึงกับกล้าเหยียบย่ำจริยธรรมอันดีงาม ของศาสนาแต่กาลก่อน ให้สูญสิ้นไป. ข้อนี้ ได้ทำให้มนุษย์จำต้องรับเอา “สงครามอันยืดยาว” เป็นรางวัลในการกระทำเช่นนั้นจากพระเจ้า อย่างยุติธรรมแท้. ดังนั้น เราจะต้องชวนชวายกันต่อไป ในการที่จะรู้จัก และได้มีวัฒนธรรมทางวิญญาณอันแท้จริง เพื่อผลรางวัลอันตรงกันข้ามจากที่แล้วมา.

วัฒนธรรมทางฝ่ายวิญญาณ.

คำว่า “วัฒนธรรมทางฝ่ายวิญญาณ” นี้ เป็นคำที่อาจจะตีความหมายได้แตกต่างกันอย่างไม่น่าเชื่อ. นักศึกษาตะวันตก กับตะวันออก ก็ตีความแตกต่างกันไปอย่างหนึ่ง ๆ

แล้วแต่ว่าพวกไหนบูชาวัตถุมากน้อยกว่ากันอย่างไร. ผู้ศึกษา
อย่างแผนใหม่ กับแผนเก่า ก็จะตีความของคำคำนั้นไปคนละ
ทาง. ผู้ศาสนาอย่างดี กับผู้ศาสนาอย่างเป็นพิธีทอง
ก็จะยังตีความแตกต่างกันไกลลิบ. นี่เป็นของธรรมดาที่สุด
ของการตีความหมายของคำพูดแต่ละคำ ซึ่งพอจะทราบกันได้
อยู่แล้ว.

ยกตัวอย่างเช่นคำว่า สวรรค์. ชาวตะวันตกที่ถือ
ศาสนาอย่างตะวันตก จะถือว่าเรื่องสวรรค์^{นี้} เป็นเรื่องศาสนา
เป็นที่อยู่ของพระเจ้า ดังนั้นต้องเป็นเรื่องทางฝ่ายวิญญาณ,
ไม่ใช่ฝ่ายวัตถุ. แต่พวกตะวันออก โดยเฉพาะพุทธบริษัท
จะให้คำอธิบายไปอีกทางหนึ่ง ซึ่งเป็นการขัดแย้งกัน. เขา
จะอธิบายว่า สวรรค์หมายถึงความสมบูรณ์ด้วยรสอร่อยทาง
รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ^{ชั้นเลิศ}. หรือเป็นของทิพย์.
มันเป็นความสุขทาง^{นี้}เนื้อหนัง, เป็นกามารมณ์^{ชั้น}ประณีตทาง
เนื้อหนัง ดังนั้นจึงต้องจัดเป็นเรื่องฝ่ายวัตถุ (Materialism)
หาใช่เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ (Spiritual) ไม่. ต่อเมื่อเป็น
เรื่องเหนือไปกว่านั้น คือเอาชนะกามารมณ์ทุกชนิดได้,

ไม่ว่าจะเป็นอย่างมนุษย์หรืออย่างสวรรค์, มีจิตสะอาด—
สว่าง — สงบ — จากสิ่งเหล่านั้น จึงจะถือว่าเป็นเรื่องทาง
ฝ่ายวิญญาณ.

ผู้มีการศึกษาแผนใหม่ ซึ่งเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ทาง
วัตถุธาตุ ก็จะต้องว่าสวรรค์ไม่ใช่วัตถุธาตุ, ต้องจัดเป็นเรื่อง
วิญญาณ. ผู้มีการศึกษาแผนเก่า โดยเฉพาะฝ่ายตะวันออก
จะอธิบายว่า สวรรค์เป็นเรื่องเกี่ยวกับนามธรรมที่จริง แต่
หวังผลอย่างเดียวกับความเอร็ดอร่อยทางวัตถุ คือทางตา หู
จมูก ลิ้น และผิวหนัง, ดังนั้นต้องจัดเป็นเรื่องฝ่ายวัตถุ,
หาใช่เรื่องทางฝ่ายวิญญาณไม่.

ผู้ถือศาสนาอย่างพิธีรีตอง ไม่มีปัญญาทางธรรมอัน
ถูกต้อง ที่เราเรียกกันว่าพวกทาสีตาสา ยายมียายมา นั่นคือว่า
สิ่งต่าง ๆ สูงสุดอยู่เพียงแค่สวรรค์, นิพพานก็เป็นสวรรค์ชนิด
หนึ่งด้วยเหมือนกัน, ดังนั้น สวรรค์ก็ถูกจัดเป็นเรื่องฝ่าย
วิญญาณ. ส่วนพุทธบริษัทผู้คงแก่เรียนก็จะอธิบายไปในทำ
นองว่า สวรรค์ก็คือกามารมณ์ของมนุษย์ กำลังสอง กำลัง
สาม หรือกำลังสิบ กำลังร้อยก็ตาม, เท่านั้นเอง, ดังนั้น
จึงเป็นเรื่องที่เนื่องด้วยวัตถุ หรือเนื้อหนัง จึงจัดเป็นเรื่อง

ฝ่ายวัตถุ. ส่วนเรื่องนิพพานนั้น เจินกันคนละทาง อยู่กันคนละระดับ, ไม่ใช่เรื่องเดียวกัน และไม่ใช่เรื่องที่ขึ้นอยู่กับวัตถุ หรือเนื้อหนัง.

จากตัวอย่างนี้ เราจะเห็นได้ว่า พวกที่มีจิตใจอยู่ในระดับต่าง ๆ กัน ย่อมตีความหมายของคำคำเดียวกัน ในลักษณะที่แตกต่างกัน ถึงกับสับสนกัน. ทั้งจะยกตัวอย่างอีกสักเรื่องหนึ่ง คือ ความหมายของสัญลักษณ์กางเขน ในศาสนาคริสต์นิกาย, ตามที่อาตมาได้เคยประสบมา.

คริสต์ศาสนิกชนพวกหนึ่ง อธิบายว่า กางเขนเป็นสัญลักษณ์ของบันไดขึ้นสู่สวรรค์. นี่เห็นได้ว่า มีจิตใจอย่างวัตถุนิยมมุ่งความสุขในสวรรค์ ตามที่สอนกันไว้อย่างไร.

คริสต์ศาสนิกชนพวกหนึ่ง เคยอธิบายถึงกันว่า กางเขน เป็นสัญลักษณ์การแบ่งเขตแดนระหว่างมนุษย์กับสวรรค์ โดยถือเอาชีวิตอันขวางเป็นเส้นเขต. แม้อย่างนี้ ก็ยังอยู่ใต้อิทธิพลของความรู้สึกฝ่ายวัตถุ.

คริสต์ศาสนิกชนพวกหนึ่ง อธิบายว่า กางเขนคือสัญลักษณ์แห่งการเสียสละชีวิต เพื่อช่วยโลกให้รอดจากความเข้าใจผิดหรือวิषยา. นี่เป็นคำอธิบายที่ใคร ๆ

อาจเข้าใจได้ทันทีว่า เป็นการถูกต้องแก่การที่จะเป็นเรื่องทางฝ่ายวิญญาณ หรืออยู่เหนือความลุ่มหลงในวัตถุ.

สำหรับอาตมาเองนั้น รู้สึกว่า กางเซนคือสัญลักษณ์แห่งการตัดเสียซึ่ง "ตัวกู" เส้นยืนของกางเซน เท่ากับตัวอักษร I (ไอ), เส้นขวางคือการตัด I (ไอ) หรือ "ตัวกู" นั้นเสียให้ปราศจาก I (ไอ) หรือ "ตัวกู", อันนับได้ว่าเป็นการกระทำอันประเสริฐที่สุดของพระเยซูคริสต์ที่สละชีวิตของตัวเอง เพื่อเห็นแก่ผู้อื่น.

หัวใจของศาสนาทุกศาสนา สอนให้ทำลายความเห็นแก่ตัว (selfishness), ให้ทำลายความรู้สึกว่ามีตัวของตัว (Egoism), ให้ทำลายความรู้สึกที่เป็นไปในทำนองเข้าข้างตัว (Egoistic Idea) ด้วยกันทั้งนั้น. ดังนั้นกางเซนก็คือสัญลักษณ์แห่งหัวใจของศาสนาทุกศาสนานั้นเอง. ศาสนิกที่ดี ของศาสนาไหนก็ตามต้องไม่มีตัวเป็นของตัวเอง, ถ้าจะมีตัวกันบ้าง ก็ต้องเป็นตัวของพระเจ้า, หรือของธรรม, หรือของธรรมชาติ, โดยไม่ทำตนเป็นโจรปล้นธรรมชาติ ดังที่กล่าวมาแล้ว.

นี้แหละ ขอให้พิจารณาเกิดว่า คำพูดคำเดียวกัน, หรือสัญลักษณ์อันเดียวกัน, ก็ยังอาจถูกตีความหมายได้ต่างกันหลายทาง หรือหลายระดับ แล้วแต่ความรู้สึก หรือความเข้าใจในสิ่งนั้น ของบุคคลนั้น ๆ เป็นคน ๆ ไป. ด้วยเหตุนี้แหละ อาตมาจึงขอให้ตั้งข้อสังเกตไว้ก่อนว่า สิ่งที่เราเรียกว่า **“วัฒนธรรมทางสายวิญญาณ”** นั้น มีการตีความที่แตกต่างกันไปหลายทาง อย่างไม่น่าเชื่อ คือ ถึงกับขัดแย้งกันทีเดียว.

บัดนี้ เราจำเป็นต้องให้คำจำกัดความ แก่คำคำนี้ เพื่อความเข้าใจอันดีต่อกันในการที่จะทำการแลกเปลี่ยนสิ่งนี้แก่กัน, โดยถือเอาผลที่จะพึงได้ ในลักษณะที่ตรงกันข้ามจากวัตถุนิยม โดยประการทั้งปวง, ดังต่อไปนี้:—

(๑) วัฒนธรรมทางวิญญาณ นั้นคือหนทางหรือวิธีที่มนุษย์จะเข้าถึงธรรม หรือพระเจ้า. กล่าวโดยเฉพาะ ก็คือ **วิถีมุขจะதாகายของตน ให้เป็นส่วนหนึ่งของกายธรรม หรือกายพระเจ้า** เสมอไป. นั่นคือการทำให้มนุษย์ได้รับสิ่งที่ดีที่สุด ที่มนุษย์ควรจะได้รับ.

(๒) วัฒนธรรมทางวิญญาณ **คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์หมดปัญหอันเกี่ยวกับชาตान** ที่กำลังอยู่ในรูปของ

สงคราม อันเป็นวิกฤตกาลถาวร ของโลกในปัจจุบัน, หรือ
ในรูปอื่น ๆ นานาชนิด.

(๓) วัฒนธรรมทางวิญญาณ คือวิธีการวิธีเดียว
ที่สามารถระงับข้อขัดแย้งนานาชนิด ในหมู่มนุษย์นานา
ชาติ แห่งยุคปัจจุบัน, เช่นปัญหาการลตกำลังอาวุธ ไม่สำเร็จ
เป็นต้น

(๔) วัฒนธรรมทางวิญญาณ เป็นเหมือนยาฆ่า
เชื้อของสงครามในโลก ไม่ว่าจะเป็นสงครามลัทธิ, หรือ
สงครามเบ็ดเตล็ด เช่นปัญหาเรื่องดินแดนหรือประโยชน์
เป็นต้น.

(๕) วัฒนธรรมทางวิญญาณ จะทำโลกนี้ ให้
ปราศจากนายทุนและกรรมกร, ให้คงมีอยู่แต่บิดากับบุตร.

(๖) วัฒนธรรมทางวิญญาณ มีวัตถุประสงค์ทำ
ลายความเห็นแก่ตัวของคนทุกคนให้หมดไปจากโลก.

(๗) วัฒนธรรมทางวิญญาณ คือหนทางทางเดียว
ที่จะมีการกระทำอันถูกต้องทางวิญญาณ ของมนุษย์ทุกยุค
ทุกสมัย ทุกเชื้อชาติ.

(๘) วัฒนธรรมทางวิญญาณ คือสิ่งที่จะต้อง
เคียงคู่กันไปกับวัฒนธรรมฝ่ายวัตถุ เพื่อควบคุมความ
ก้าวหน้าทางวัตถุ ของมนุษย์ให้เกิดเป็นพิษ ชนมา.

เพียงเท่านั้น ก็น่าจะเป็นการเพียงพอแล้ว ที่เราจะ
รู้จักกันว่า วัฒนธรรมทางวิญญาณนั้น คือ วัฒนธรรมที่สามารถ
บ่งชี้ถึงพิษร้ายทุกชนิด อันจะเกิดขึ้นแก่มนุษย์ จากการ
ทำผิดต่อสิ่งแวดล้อมหรือเกี่ยวข้อง เช่นพระเจ้า, ธรรม,
ธรรมชาติ, มนุษย์ด้วยกันเอง, วัตถุที่ประดิษฐ์ขึ้นด้วยการ
กันควาในยุคอวกาศปรมาณู และ ฯลฯ.

เพื่อเข้าใจความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมทางวัตถุ
กับวัฒนธรรมทางวิญญาณ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เราอาจจะเทียบ
กันดูเป็นคู่ๆ ได้ดังต่อไปนี้ :-

(๑) ถนนที่เรารื้อนย้วยตามไหล่หาลับ ตามบาร์
เป็นวัฒนธรรมทางวัตถุ หรือทางเนื้อหนัง, ตรงกันข้ามถนน
ที่ทำความสงบเย็น เช่นที่ได้รับเมื่อก้าวเข้าไปในโบสถ์ เป็น
วัฒนธรรมทางวิญญาณ.

(๒) การเดินร่ำที่เรารื้อนมีอาการเหมือนลิงถูกเขี่ย
หรือบีบคั้นมาเหล่าเป็นวัฒนธรรมทางวัตถุ, การเดินร่ำที่

เยือกเย็นชดช้อยเหมือนต้นสนต้องลม ทำจิตให้สงบลงไป
นี้เป็นวัจนธรรมทางวิญญาณ.

(๓) การกินอยู่หลับนอน เพื่อรสอรรถด้วยการ
บำรุงบำเรออย่างฟุ่มเฟือยนี้เป็นวัจนธรรมทางวัตถุ, การกิน
อยู่หลับนอน เพียงเพื่อสามารถทำงานของพระเจ้า หรือหน้าที่
ของมนุษย์ ตามกฎของธรรมชาติ นี่เป็นวัจนธรรมทาง
วิญญาณ. กล่าวให้สั้นที่สุด ก็กล่าวว่า **การกินคืออยู่ดี**
เป็นวัจนธรรมทางวัตถุ, **การกินอยู่พอดี** เป็นวัจนธรรม
ทางวิญญาณ.

(๔) การสมรสเพื่อผลทางกามารมณ์ หรือความ
มั่นคงของวงศ์สกุลนี้เป็นวัจนธรรมทางวัตถุ, ส่วนการสมรส
เพื่อสืบต่อการเดินทางของมนุษย์อย่าให้ขาดตอนลงได้ จนกว่า
จะเข้าถึงพระเจ้า, หรือเพื่อมีการเข้าถึงพระเจ้า หรือบรม
ธรรมของมนุษย์อยู่เสมอ นั้น เป็นวัจนธรรมทางวิญญาณ.

(๕) การอยากไปสวรรค์ ที่เต็มไปด้วยสี่สรรเส
เสียงแพรวพราวนั้น เป็นวัจนธรรมทางวัตถุ, การอยากไป
สวรรค์ชนิดที่มีความหมายเป็นความสะอาดสว่างสงบ, หรือที่

สามารถสอนให้รู้จักเบียดเบียนแสวงเสียงอันแพรวพราวนั้นเสีย
โดยเร็ว นั้นเป็นวัณณธรรมทางวิญญาณ.

(๖) ลัทธิการเมือง ที่มีเจตนารมณ์ในการกดขี่
เอาประโยชน์ของผู้อื่น มาเป็นของตัวโดยวิธีแย่งชิงแยบคาย
นั้นเป็นวัณณธรรมทางวัตถุ. ส่วนลัทธิการเมือง ที่มุ่งสร้าง
สันติชนในโลกโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ของตนเองนั้น, ถ้า
หากเป็นสิ่งที่มียุ, นั้นเป็นวัณณธรรมทางวิญญาณ.

(๗) การช่วยเหลือสงเคราะห์ผู้ด้อยพัฒนา เพื่อข้อ
เขาเอามาเป็นพรรคพวกของตัวนั้น เป็นการค้า, เป็นวัณณ-
ธรรมฝ่ายวัตถุ. ส่วนการช่วยเหลืออย่างบริสุทธิ์ใจ และตรง
ตามความมุ่งหมายของธรรม หรือของพระเจ้า นั้นเป็นวัณณ-
ธรรมทางวิญญาณ.

(๘) การศึกษาพระศาสนา หรือการบวชในพระ
ศาสนากัตาม เพื่อเป็นสะพานอาชีพ หรือสื่อประโยชน์ของ
ตนในอนาคต นั้นเป็นวัณณธรรมทางวัตถุ. ส่วนการศึกษา
หรือการบวช เพื่อยกสถานะทางวิญญาณของตนให้สูงขึ้น
ตามแนวที่พระเจ้าได้วางไว้ นั้นเป็นวัณณธรรมทางวิญญาณ.

(๙) การจัดพิมพ์พระกัมภีร์ของศาสนาให้แพร่หลาย เพื่อประโยชน์แก่ความยิ่งใหญ่แห่งศาสนาของตน ๆ นั้นเป็น วัฒนธรรมทางวัตถุ. ส่วนการกระทำเพื่อชี้ชวนให้มหาชนได้ เข้าถึงธรรม หรือพระเจ้าจริง ๆ นั้น เป็นวัฒนธรรมฝ่าย วิญญาณ."

(๑๐) การทำเพื่อนมนุษย์ให้ร่ำรวยและมีมัวเมาอยู่ ในผลของประติษฐกรรมอันก้าวหน้า เพื่อแข่งกับเทวดา ในสวรรค์นั้น เป็นวัฒนธรรมทางวัตถุ. ส่วนการกระทำเพื่อ ให้มนุษย์ได้รับสิ่งที่ดีที่สุด ที่มนุษย์ควรจะได้รับจริง ๆ คือ Summum Bonum ที่ถูกต้องตามแบบของพระเจ้า นั้นเป็น วัฒนธรรมฝ่ายวิญญาณ.

เท่าที่กล่าวมาพอเป็นตัวอย่างนี้ น่าจะเป็นการเพียงพอแล้ว สำหรับการที่จะทราบว่า "วัฒนธรรมทางวิญญาณ" ของพวกพุทธบริษัท ผู้มีความหนักในธรรม หรือพระเจ้า นั้นมีอยู่ในลักษณะเช่นไร.

ท่านทั้งหลายไม่ควรเข้าใจ ตาม ๆ กันไป ในทำนอง ว่า ถ้าเป็นเรื่องทางศิลปะ, ทางวรรณคดี, ทางปรัชญา, จิตวิทยา ฯลฯ เหล่านี้แล้ว จะเป็นเรื่องทางวิญญาณ

ไปเสียหมด. มันมีทั้งฝ่ายวัตถุ และฝ่ายวิญญาณ ครอบทั้ง
สองทาง. หากแต่ว่าในสมัยปัจจุบันนี้สิ่งเหล่านี้ ได้ตกเป็น
ทาสของวัตถุ ถูกใช้เป็นเครื่องมือแสวงวัตถุ หรือความก้าว
หน้าทางวัตถุ ไปเสียหมดแล้ว, และไม่เป็นวัฒนธรรมทาง
วิญญาณอีกต่อไป.

วัฒนธรรมทางวิญญาณนี้ มีความสำคัญอยู่ตรง
ที่มุ่งหมายจะทำมนุษย์ ให้มีความเต็มเปี่ยม (Perfect)
ทั้งทางกายและทางจิต, นั่นคือมีความเป็นมนุษย์อย่าง
ถูกต้อง ทั้งทางกายและทางจิต. วัฒนธรรมทางวิญญาณ
จะช่วยควบคุมมนุษย์ให้มีความถูกต้องทางวิญญาณ, และ
พร้อมกันนั้น ก็จะช่วยควบคุมวัฒนธรรมทางวัตถุ ให้ช่วย
สร้างความถูกต้องทางกาย ให้แก่มนุษย์อย่างสมบูรณ์.
มนุษย์จะไม่ต้องเป็นเหมือนต้นไม้ ที่แค่โตถึงกิ่งงามดี แต่
พอเข้าไปใกล้ ก็ปรากฏว่ากลวงเป็นโพรง, หรือมีไฟไหม้
อยู่ข้างใน อย่างน่าเวทนาสงสาร.

สิ่งที่เรียกว่า วัฒนธรรม (หรือ CULTURE) นั้น
คือตัวใดสำหรับไดนา. มันจะต้องถูกลากไปโดยวัว ๒ ตัว
ซึ่งมีลักษณะเป็นตัวนำตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวฉลาด เข้าใจคำสั่ง

ของเจ้าของที, และเป็นตัวตาม คือไม่ฉลาด แต่มีเรี่ยวแรงดี
 อีกตัวหนึ่ง. เมื่อทั้งสองตัวทำงานอย่างประสานกันดีแล้ว
 ผลงานก็เป็นอันดีเลิศ. ข้อนี้เป็นฉันใด ชีวิตของมนุษย์
 ก็ควรจะถูกลากไป โดยวัฒนธรรมทั้งสองชนิด คือทั้ง
 วัฒนธรรมฝ่ายวิญญาณและฝ่ายวัตถุ อย่างประสาน
 กลมกลืนกันดี, และมีวัฒนธรรมฝ่ายวิญญาณ เป็นฝ่าย
 นำให้วัฒนธรรมฝ่ายวัตถุ เป็นฝ่ายตาม เสมอไป, ฉะนั้น.

เมื่อมองเห็นว่า วัฒนธรรมทางวิญญาณ เป็น
 สิ่งเดียวที่จะค้ำชูค้ำชูของโลกได้จริงทั้งนี้แล้ว เราควรจะได้
 นึกถึง วิธีการแลกเปลี่ยนกัน ในระหว่างชาติคู่สงคราม
 สืบไปอีกสักเล็กน้อย เท่าที่เวลาเหลืออยู่.

การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางวิญญาณ

หลักธรรม ที่อยู่ในระดับที่เป็นหัวใจของศาสนาทุก
 ศาสนา ย่อมตั้งอยู่ในฐานะเป็น “วัฒนธรรมทางวิญญาณ”
 ได้ด้วยกันทั้งนั้น. ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ใด จะนับถือศาสนาไหน
 ย่อมเป็นผู้ที่อยู่ในฐานะที่จะทำการแลกเปลี่ยน วัฒนธรรมทาง —
 วิญญาณได้ด้วยกันทุกคน.

ศาสนาแต่ละศาสนา แม้จะต่างกันโดยระเบียบปฏิบัติ ภายนอก แต่ก็มีความมุ่งหมายภายในเหมือนกัน คือ การทำลายความรู้สึกที่เป็นภาระเห็นแก่ตัว เป็นขั้นแรก, และทำลายความรู้สึกว่าตัวเป็นของตัว เป็นขั้นสุดท้าย. ใครจะมีตัวก็ได้ แต่ต้องเป็นตัวของธรรม, หรือตัวของธรรมชาติ, หรือของพระเจ้า, ไม่ใช่ของตัวเอง ซึ่งเป็นความเข้าใจผิด, หรือเป็นการสมมติ มากเกินไป. ดังนั้นศาสนาทุกศาสนา เป็นศาสนาเดียวกันแท้. แต่มนุษย์ผู้ถือศาสนา ไม่ได้ถือกันในลักษณะเช่นนี้. เขาถือไปในลักษณะที่ต้องมีตัวฉัน และมีของฉัน ในลักษณะที่ดีกว่าของคนอื่น. ข้อนี้ นำไปสู่การแบ่งแยกเป็นพวก ๆ เป็นศาสนาแต่ละศาสนาไป. เมื่อไรเขาเข้าถึงหัวใจของศาสนาจริง ๆ ก็ารู้สึกว่ามันเหมือนกัน จนถึงกับว่าใครจะถือศาสนาไหนก็ได้.

บัดนี้ โลกเราอยู่ในฐานะที่แบ่งแยกกันหมด โดยต่างฝ่ายต่างถือเอาประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลักสำคัญ, ไม่ได้ถือเอาหลักธรรมในศาสนาเป็นสำคัญ, สงครามเกิดขึ้นได้แม้เพื่อศาสนานั่นเอง. การพยายามแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจในหลักธรรม ที่เป็นหัวใจของศาสนาจริง ๆ เป็น

สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับสันติภาพของมนุษย์ใน
ปัจจุบัน. เราจะต้องรีบเร่งหาทางทำการแลกเปลี่ยนกันโดย
เร็ว.

เราต้องมีระบบวัฒนธรรมทางวิญญาณ ที่เหมาะสม
กับโลกปัจจุบัน และเข้ากันได้กับหลักของศาสนาทุกศาสนา
แม้ว่าภายนอกจะคล้ายกับว่าเดินกันคนละทาง, หรือต่างกัน
ราวฟ้ากับดิน. ยิ่งกว่านั้น จะต้องเป็นระบบวัฒนธรรม ที่
สามารถทำการแลกเปลี่ยนกันได้แม้ในสนามรบ. และยิ่งกว่า
นั้นอีกก็คือ ต้องเป็นระบบวัฒนธรรมที่เข้ากันได้กับวิทยา
ศาสตร์ ซึ่งถือวัตรธรรมตามธรรมชาติ เป็นหลักด้วย.

ข้อนี้ จะเป็นสิ่งง่ายที่สุด ถ้าหากว่า เราสามารถ
ทำความเข้าใจกันได้ว่า สิ่งทั้งสาม คือ ธรรม ธรรมชาติ
และพระเจ้า นั้นเป็นสิ่งเดียวกัน.

อาจจะมีส่วนสงสัยว่า ธรรม นั้นเป็นนามธรรม (non-
concrete), ธรรมชาติ นั้นเป็นวัตถุ, ส่วนพระเจ้านั้นเป็น
บุคคล, แล้วสิ่งทั้งสามนี้จะเหมือนกันได้อย่างไร.

อาตมาขอตอบว่า นั่นแหละคือความเข้าใจผิดต่อสิ่ง
ทั้งสามนั้น ของบุคคลผู้มีความสงสัยเช่นนั้น. กฎธรรมชาติ

ที่มนุษย์ยังรู้จักกันน้อยเกินไปนั่นแหละ คือพระเจ้า ซึ่งมีภักถูก
กล่าวในลักษณะที่เป็นบุคคลาธิษฐาน (personification),
ถ้ากล่าวอย่างธรรมาธิษฐาน เราก็เรียกมันว่า ธรรม. ถ้าพูด
กันตามภาษาวិทยาศาสตร์ มันก็คือกฎทางวิทยาศาสตร์. ทั้ง
นั้น ใครจะถือศาสนาที่มีพระเจ้ายึดตาม, ที่ไม่มีพระเจ้ายึดตาม,
หรือไม่ถือศาสนาอะไรเลย หากแต่ถือกฎทางวิทยาศาสตร์ ก็
ตาม, นั่นเขากำลังถือหลักธรรมอันเดียวกันแท้.

พวกวัตถุนิยมชนิด Dialectic Materialism ไม่ถือ
ศาสนาหรือพระเจ้า อย่างที่กับพวกอื่นถือกัน ถึงกระนั้นเขาก็
ต้องยอมรับถือกฎทางวิทยาศาสตร์ หรือกฎธรรมชาติ และมี
พระเจ้า หรือศาสนาไปตามแบบนั้น. เมื่อเขาปฏิเสธไม่ได้
ในหลักเกณฑ์ ๔ อย่าง อันเกี่ยวธรรมชาติ, กฎธรรมชาติ,
หน้าที่ตามธรรมชาติ, และผลจากหน้าที่ตามธรรมชาติ, แล้ว
เขาก็ต้องมีพระเจ้าที่แท้จริง คือกฎของธรรมชาติ นั่นเอง.
เมื่อเขามีปัญหาเรื่องการเกิดแก่เจ็บตาย เหมือนคนพวกอื่น
เขาก็ต้องมีวิธีการแก้ปัญหานั้น ตามแบบของเขาด้วยเหมือน
กัน. ด้วยเหตุทั้งนี้เอง ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ก็มีวัฒนธรรมทาง
วิญญาณ เพื่อแลกเปลี่ยนกับพวกเสรีประชาธิปไตยบ้างเหมือน

กัน. นั่นคือข้อที่ว่า จะใช้กฎธรรมชาติข้อไหน อย่างไร เพื่อแก้ปัญหาอันเกี่ยวกับความเกิดแก่เจ็บตายเหล่านั้น.

ถ้าต่างฝ่ายต่างพยายามแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ อยู่เสมอ ๆ ก็จะเป็นผลดีกว่าการที่จะพูดใส่ร้ายกัน อย่างไม่หยุดไม่หย่อน ทั้งที่ตามความจริงแล้ว ทั้งสองฝ่ายก็มีกฎของธรรมชาติ เป็นพระเจ้าด้วยกันทั้งนั้น. มันผิดกันเพียงแต่ที่ฝ่ายหนึ่งเรียกว่า พระเจ้า แต่อีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่า กฎของธรรมชาติ, หรือกฎทางวิทยาศาสตร์ ไปตามเดิมเท่านั้น. พวกวัตถุนิยม กับพวกวิญญานนิยม ก็ยังมีพระเจ้าร่วมกันด้วยเหตุนี้, ผิดกันก็แต่เพียงชื่อ, และพวกนักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่เจียบ ก็พลอยมีพระเจ้าองค์นี้ ร่วมกันได้ด้วย. ดังนั้น เราอาจแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางวิญญานกันได้ แม้ในระหว่างพวกวัตถุนิยม, วิญญานนิยม, นักวิทยาศาสตร์, นักจิตวิทยา และนักปรัชญาเป็นต้น. ในที่สุดทุกฝ่าย จะมีพระเจ้าร่วมกันเป็นองค์เดียว, แต่ภายใต้ชื่อที่ต่าง ๆ กันเท่านั้น.

วัฒนธรรมทางวิญญานอย่างอื่น ๆ ยังมีอีกมากมาย หลายนานง. ตัวอย่างเช่น **ทุกคนมีปัญหारेण การบังคับ**

ตัวเอง หรือจิตของตัวเองไม่ได้. ถ้าเขาต้องการผลดีในเรื่องนั้นแล้ว หนทางอื่นไม่มีดีไปกว่า การแลกเปลี่ยนความรู้ อันเกี่ยวกับวิธีการ เพื่อผลอันนี้ ในรูปของวัฒนธรรมทางวิญญาณ อันเป็นของสากล, ดีกว่าในรูปของศาสนา ซึ่งกำลังมีการแตกแยกเกลียดชังกัน หรือถึงกับยกเลิกไปเสียแล้วก็มี.

ฝรั่งหนุ่ม ๆ ที่ไปเที่ยวที่สวนโมกข์ มีถึง ๘๐ % ที่ยืนยันหน้าเฉยตาเฉยว่าตัวเป็นผู้ไม่มีศาสนา ด้วยความภาคภูมิใจ. นี่แหละคือข้อที่มนุษย์กำลังไม่รู้จักสิ่งที่เรียกว่าศาสนา หรือพระเจ้า หรือแม้แต่คำว่าธรรม. แต่พอได้รับคำอธิบายเรื่อง ธรรมชาติ, กฎของธรรมชาติ, หน้าที่ตามกฎธรรมชาติ, และผลอันแน่นอนจากการทำหน้าที่นั้นแล้ว เขาก็กลับเป็นผู้ที่พอใจที่จะมีศาสนา หรือพระเจ้า อย่างแท้จริง ขึ้นมาทันที. พอใจศึกษาเรื่อง อานาปานสติตามแบบพุทธศาสนา เพื่อผลคือการบังคับจิตใจของตนเองได้ตามปรารถนา. แต่ทางการทุกฝ่าย ไม่อนุญาตให้เขามีเวลามากพอที่จะอยู่ศึกษา หรือหัด “วัฒนธรรมทางวิญญาณ” แบบนี้ ให้แตกฉานได้.

ต้องกลับไปเสีย ก่อนแต่ที่จะมีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทาง
 วิญญาณเขื่อนกันได้อย่างสมบูรณ์.

อำนาจในโลกละ^๕ บังคับตัวเองได้, ^{๖๘๕} นั่นคือ
 บังคับกิเลส^{๕๕} เป็นเหตุให้เกลียดชังศาสนา หรือเกลียดชัง
 พระเจ้าได้. เขาเหล่านั้นจะมีศีลธรรมดี, มีเมตตากรุณาอัน
 บริสุทธิ์, รักผู้อื่นเท่ากับรักตัวเอง, และมีอะไร ๆ ทุกอย่าง
 ตามที่ทางศาสนาต้องการ. วิธีการบังคับตัวเองได้ จึงเป็น
 วัฒนธรรมทางวิญญาณที่สากลที่สุด สำหรับทุกคนที่อยู่ในโลก
 ที่กำลังมีแต่การเข้าวนของประติษฐกรรมแผนใหม่ เพื่อ
 ความสุขทางเนื้อหนัง และเป็นต้นตอของความเสื่อมศีลธรรม,
 สงคราม, และอื่น ๆ อีกมาก. แม้ที่สุดแต่ปัญหาอันเนื่อง
 ค้ำยการเกิดพวกชิป^{๕๕} ขึ้นมาในโลก ก็รวมอยู่ในชั้น^๕.

ต้นเงื่อนของวัฒนธรรมทางวิญญาณ สำหรับโลก
 สมัย^๕ คือปัญหาหรือคำถาม ที่ควรจะต้อง^{๕๕} ชื่นว่า—:

ลัทธิอคตินิยม ^๕ ทั้งแบบนาซุน และแบบ
 กรรมกร เกิดขึ้นมาในโลกได้อย่างไร ?

ทำอย่างไร คนเราจึงจะรักผู้อื่นเท่ากับรักตัว?

กรรมกรจะมองเห็นนายทุนเป็นบิดา และ
นายทุนจะมองเห็นกรรมกรเป็นบุตร ได้โดยวิธีใด ?

ทำไมกรรมกรจึงไม่เชื่อกฎแห่งกรรม และยินดี
รับผลกระทบตามที่ตนได้ทำไว้อย่างไร ?

ทำไมนายทุนจึงไม่เชื่อพระเจ้า ในข้อที่ว่า ควร
แสวงหาและมีไว้เท่าที่จำเป็น เหลือนอกนั้นใช้ไปใน
การสงเคราะห์ผู้อื่น เหมือนบิดามารดาสงเคราะห์บุตร ?

ทำอย่างไร ทุกคนในโลกจะรู้สึกได้ว่า ทุกคน
เป็นคนคนเดียวกัน ? หรืออย่างน้อยก็มาจากบิดามารดา
คู่แรกในโลก เช่นอาดัมกับอีฟ, คู่เดียวกัน ? และปัญหา
สุดท้ายว่า

ทำอย่างไร มนุษย์จะไม่ถูกลงด้วยชาตาน
อีกต่อไป ? ปัญหาชนิดนี้ เป็นปัญหาที่จะถกกันจริง ๆ,
หรือคุยกันเล่น ๆ ก็ได้, แม้ในสนามรบซึ่งกำลังเต็มไปด้วย
ภาพอันน่าสังเวชและน่าชยะแขยง. มันจะมีผลเป็นการแลก
วัฒนธรรมทางวิญญาณขึ้นมาโดยไม่รู้สึกรู้ส. การทำเช่นนั้น
ย่อมดีกว่าการใช้เวลานั้นไป ในการตำกัน ว่าร้ายป้ายสีกัน

เผยแพร่เรื่องเท็จแทนเรื่องจริงอย่างมีศิลป์, ซึ่งเป็นการทำ
 วิญญาณให้โสโครกและตกต่ำลงไปอีกเหลือที่จะประมาณได้.

การเลกวัฒนธรรมทางวิญญาณในสมัยนี้ เป็นความ
 จำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องทำกันไปพลาง และรบก้นไปพลาง
 อย่างการเล่นกีฬา **การรบก้นมขบมา เพราะโลก**

กำลังขาดวัฒนธรรมทางวิญญาณ, และชาตยิ่งขึ้น
 ทุกที. เรามองไม่เห็นเวลาที่จะหยุด เพราะยิ่งขาด
 วัฒนธรรมทางวิญญาณ ยิ่งขึ้นไปทุกทีนั่นเอง. **แม้จะมีเวลา**
หยุด หรือพักสักวันหนึ่ง เราก็ใช้เวลาอันนั้นไปเพิ่ม
 ให้แก่วัฒนธรรมทางวัตถุ เสียรำไป. ดังนั้นเราจึงพยายาม
 เลกวัฒนธรรมทางวิญญาณกัน ในขณะแห่งการรบก้น. รบ
 กันไปพลาง ขบคืบปัญหาวัฒนธรรมทางวิญญาณกันไปพลาง.
 นั่นเป็นวิธีเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้ทุกคน, ไม่ว่าจะเป็นนายทุน
 หรือกรรมกร, เกิดความเห็นแจ้งขึ้นมาได้ว่า เรามีพระเจ้า,
 และเป็นพระเจ้าองค์เดียวกัน, ทุกคนเป็น “ลูก” ของพระ
 เจ้าที่แท้จริง, อย่างไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้.

ในพุทธศาสนาเรา มีวัฒนธรรมทางวิญญาณ อยู่ทั่ว
 ไปในทุกตัวอักษรแห่งพระไตรปิฎก. พระพุทธองค์ตรัสว่า

คำสอนหมดทั้งส่วนที่ได้ทรงสอน สรุปลงได้ในประโยคสั้น ๆ
เพียงประโยคเดียวว่า สัพเพ ธมฺมา นาลํ อภินิเวสย, แปลว่า
สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ไม่ควรยึดมั่นว่าเป็นเราหรือของเรา
(ม.ม. ๑๒/๔๗๐). จิตที่ปราศจากความยึดมั่นในสิ่งใด นั่น
เป็นจิตที่มีวัฒนธรรมทางวิญญาณสูงสุด. การฝึกตนไม่ให้ยึด
มั่นในสิ่งใดด้วยความรู้สึกที่เป็นตัวตนหรือของตน(I or My)
นั่นคือระเบียบวัฒนธรรมทางวิญญาณอันสูงสุด. ผลของการ
ที่จิตไม่ยึดมั่นถือมั่น นั่นคือนิพพาน. นั่นเป็นผลสุดท้ายของ
วัฒนธรรมทางจิต. เมื่อไม่มีความรู้สึกที่สำคัญหมาย
สิ่งใดว่าเป็น "ตัวกู-ของกู", ก็หมายความว่า มิได้เป็น
โจรปล้นเอาสิ่งใด ๆ ของธรรมชาติ หรือของพระเจ้ามา
เป็นของตัว. นั่นแหละคือความเป็นสุภาพบุรุษอันสูงสุด
ตามแบบวัฒนธรรมทางวิญญาณ.

สำหรับสิ่งที่เรียกว่านิพพานนั้น เราควรจะช่วยกันทำ
ให้ชาวต่างชาติหรือต่างศาสนา มีความเข้าใจถูกต้องกันเสียที่
นิพพานนั้นไม่ใช่ความไม่มีอะไร (nothingness) หรือ
nihilism; แต่หมายถึง สภาพที่ปราศจากความทุกข์โดย
สิ้นเชิง. เมื่อถือเอาความหมายตามภาษาบาลี ดังที่ปรากฏอยู่

ในกัมภีร์มัชฌิมนิกาย (มช.มช. ๑๓/๑๗๖) แล้ว คำนี้หมายถึง
เย็นเพราะหมดพิษร้อนหรือพิษร้าย. ถ่านไฟลุก
 โชนเย็นลงแล้ว ก็เรียกว่ามันนิพพาน. อาหารร้อน ๆ เย็น
 ลงจนรับประทานได้ ก็เรียกว่ามันนิพพาน. นินิพพานของ
 วัตถุ. สัตว์เครื่องานที่ได้รับการฝึกอบรมจิตใจไม่มีอันตราย
 ไต ๆ แล้ว ก็เรียกว่ามันนิพพาน. มนุษย์หมดกิเลสหรือ
 อารมณ์ร้ายโดยประการทั้งปวงแล้ว เรียกว่านิพพาน.
 นิพพานไม่ใช่ความตาย หรือความไม่มีอะไร ดังที่เข้าใจกันผิด ๆ นิพพานเป็นความเย็น หรือสันติ ที่ทุกคน
 ปรารถนา, และควรถูกจัดเป็นยอดสุดของวัฒนธรรมทาง
 วิญญาณของมนุษย์

พุทธบริษัท มีเรื่องอันเกี่ยวกับนิพพาน ในฐานะ
 เป็นวัฒนธรรมทางวิญญาณ สำหรับทำการแลกเปลี่ยนกับชน
 พวกอื่น ที่ยังไม่มีค่าความเข้าใจเรื่องนี้ ในฐานะที่เป็นเรื่อง
 อันธรรมาชาติ หรือพระเจ้า ได้กำหนดไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน
 ที่ต้องการความเต็มเปี่ยมของความเป็นมนุษย์. เรื่องมรรคมี
 องค์แปด, เรื่องไตรสิกขา, เรื่องความไม่ยึดมั่นถือมั่น, เหล่านี้
 ล้วนแต่รวมอยู่ในเรื่องของนิพพาน. การพัฒนาจิตใจให้เจริญ

ถึงชนนพพาน คือยอดสุดของวัฒนธรรมทั้งปวง, เป็นที่ยอมรับได้ แก่คนทุกคน โดยธรรมชาติ, หากแต่ว่าเขายังไม่เคยได้ยิน ได้ฟังเรื่องนี้อย่างถูกต้องมาก่อนเท่านั้น. และเป็นเรื่องที่ใช้คุยกันได้ แม้ในสนามรบที่กำลังร้อนเป็นไฟ และต้องการความเย็น. คอมมิวนิสต์ต้องการความเย็นเสรีประชาธิปไตย โดยก็ต้องการความเย็น อย่างเดียวกัน, แต่แล้วก็เย็นไม่ได้ เพราะยังขาดการแลกเปลี่ยนธรรมทางวิญญาณ ข้อนเอง.

อาตมาขอสรุปความในตอนนี้อีกครั้งหนึ่งว่า การแลกเปลี่ยนธรรมต่อกัน คือการทำความเข้าใจอันดีต่อกัน ในระหว่างมนุษย์ผู้ซึ่งมีความเข้าใจดีคือพระเจ้า อยู่ด้วยกัน. การแลกเปลี่ยนธรรมแก่กัน ทำให้รู้ความจริงที่ความมนุษย์ทุกคน เป็นของพระเจ้าองค์เดียวกัน. การแลกเปลี่ยนธรรมต่อกัน ทำให้มนุษย์เข้าถึงพระเจ้าในภาคที่ไม่ใช่ชาตान, อันจะทำให้สงครามสลายตัวไปในที่สุด เพราะไม่มีชาตานมาลวงให้หลงทำสงคราม อันเป็นการลองศึกกับพระเจ้า จนถูกลงโทษอย่างหนัก อีกต่อไป. เราจึงเร่งทำการแลกเปลี่ยนธรรมแก่กันและกัน แม้ในสนามรบเกิด.

๖๔ หน้าทขององคการ พ.ส.ล.

กูเด็ก! องค์กร พ.ส.ล. อุปตชนในหม่มนุษย์ผู้อยู่
 ในดินแดนที่ร่ำรวยด้วยเครื่องเทศ (spice) ทั้งนั้นแม้จะ
 เป็นองค์การที่ยังมีขนาดเล็ก ก็เล็กอย่างพริกขี้หนู. เราจะต้อง
 ทำหน้าที่ของเราให้เต็มได้ตามที่พระพุทธองค์ทรงประสงค์
 ในการฝากหน้าที่นั้นไว้กับพวกเรา. เราต้องระลึกถึงพระพุทธ
 ภาษิต ๓ ข้อ ดังที่ได้ยกมากล่าวแล้วข้างต้น. บัดนี้ถึงเวลา
 แล้ว ที่เราจะต้องทำไม่ให้พระพุทธภาษิตนั้นเป็นหมัน.
 เสียงั้นจะต้องตั้งก้องอยู่ในหูของเราตลอดเวลา. “ตถาคค
 เกิดขึ้นในโลก เพื่อประโยชน์แก่โลกทั้งเทวดา
 และมนุษย์”! “การมีธรรมของตถาคคอยู่ในโลก
 นั้นคือความสุขของโลก ทั้งเทวดาและมนุษย์”!!
 “เธอทั้งหลายจงจาริกไปประกาศธรรม เพื่อ
 ประโยชน์แก่โลก ทั้งเทวดาและมนุษย์”!!!

พ.ส.ล. มีหน้าที่ที่จะต้องบอกประเทศคู่สงครามให้ทราบว่า ราคาของเครื่องบินรบอย่างใหญ่เพียงลำเดียวก็พอแล้วสำหรับจะใช้เป็นทุน ทำการโฆษณาให้มนุษย์ ^๕ทั้งโลก มีความเข้าใจเรื่องสันติภาพ และมูลเหตุแห่งสงคราม ขอแต่ให้ทำการโฆษณาอย่างถูกต้องเท่านั้น. เราโฆษณาให้คนยอมตายเป็นแสน ๆ ล้าน ๆ ก็ยังทำได้. ทำไมจะโฆษณาให้เขาหยุดทำการฆ่ากันไม่ได้เล่า? มีผู้กล่าวว่า โอนสไตน์ได้คำนวณไว้ว่า ถ้าชายฉกรรจ์ในโลก สูญเสียกำลังงานสำหรับทำการรบไป สัก ๒% เท่านั้น การทำสงครามในโลกจะเป็นไปไม่ได้. ถ้าคำกล่าวนี้จริง มันไม่เป็นการยากเลยที่เราจะกระทำกันในขณะที่จะลดกำลังงานนั้นเสียสัก ๒% โดยอำนาจแห่งการเผยแผ่วัฒนธรรมทางศาสนา หรือทางวิญญาณนั่นเอง. แต่มันจะยังคงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้หากว่าเราเผยแผ่ศาสนากันอย่างผิด ๆ ไม่ตรงตามที่ธรรมชาติ หรือพระเจ้าต้องประสงค์.

องค์การ พ. ส. ล. จะต้องทำการ ขยายขอบเขตของพุทธบริษัทออกไป ทั้งโดยคำพูดและโดยความหมาย.

สำหรับข้อนี้ อาจจะขยายออกไปว่า "All Round the World & Every World Fellowship of Buddhists"

คำว่า “มิตรภาพทั่วโลกของพุทธบริษัท” (World Fellowship of Buddhists) นั้น, คำว่าพุทธบริษัท จะต้องไม่จำกัดอยู่แต่ในวงของสมาชิกผู้ได้รับการจดทะเบียน. คำว่า “พุทธบริษัท” จะต้องเล็งถึงมนุษย์ทุกคนที่ความเข้าใจเรื่องธรรม, ธรรมชาติ, และพระเจ้า, อย่างถูกต้อง เขาจะจดทะเบียนตามกฎหมาย ว่าเป็นคนในศาสนาไหนนั้น ไม่สำคัญ, ขอแต่ให้เขาเข้าถึงธรรมในศาสนาของเขา เข้าถึงธรรมชาติในธรรมชาติของธรรมชาติ, อย่างถูกต้องจริงๆ ก็แล้วกัน. สิ่งทั้งสามนั้น เป็นสิ่งสิ่งเดียวกันโดยเนื้อแท้ ต่างกันแต่สักว่าชื่อ ดังที่ได้วินิจฉัยกันมาแล้วข้างต้น.

ยิ่งกว่านั้นอีก. คือ แม้ว่าในเวลา^{นี้} เขายังไม่เข้า
ถึงธรรมหรือพระเจ้า, แต่เขาอยู่ในลักษณะที่ อาจจะ เข้า
ถึงได้ ในเมื่อได้รับการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางวิญญาณ
กันเป็นอย่างดีแล้ว, เราก็ต้องถือว่าเขาเป็น พุทธบริษัทด้วย
เช่นเดียวกัน, ^{๕๔} ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐} ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐} ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐} ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐} ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐} ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐} ^{๑๕๑} ^{๑๕๒} ^{๑๕๓} ^{๑๕๔} ^{๑๕๕} ^{๑๕๖} ^{๑๕๗} ^{๑๕๘} ^{๑๕๙} ^{๑๖๐} ^{๑๖๑} ^{๑๖๒} ^{๑๖๓} ^{๑๖๔} ^{๑๖๕} ^{๑๖๖} ^{๑๖๗} ^{๑๖๘} ^{๑๖๙} ^{๑๗๐} ^{๑๗๑} ^{๑๗๒} ^{๑๗๓} ^{๑๗๔} ^{๑๗๕} ^{๑๗๖} ^{๑๗๗} ^{๑๗๘} ^{๑๗๙} ^{๑๘๐} ^{๑๘๑} ^{๑๘๒} ^{๑๘๓} ^{๑๘๔} ^{๑๘๕} ^{๑๘๖} ^{๑๘๗} ^{๑๘๘} ^{๑๘๙} ^{๑๙๐} ^{๑๙๑} ^{๑๙๒} ^{๑๙๓} ^{๑๙๔} ^{๑๙๕} ^{๑๙๖} ^{๑๙๗} ^{๑๙๘} ^{๑๙๙} ^{๒๐๐} ^{๒๐๑} ^{๒๐๒} ^{๒๐๓} ^{๒๐๔} ^{๒๐๕} ^{๒๐๖} ^{๒๐๗} ^{๒๐๘} ^{๒๐๙} ^{๒๑๐} ^{๒๑๑} ^{๒๑๒} ^{๒๑๓} ^{๒๑๔} ^{๒๑๕} ^{๒๑๖} ^{๒๑๗} ^{๒๑๘} ^{๒๑๙} ^{๒๒๐} ^{๒๒๑} ^{๒๒๒} ^{๒๒๓} ^{๒๒๔} ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐} ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐} ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐} ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐} ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐} ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐} ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^{๓๕๒} ^{๓๕๓} ^{๓๕๔} ^{๓๕๕} ^{๓๕๖} ^{๓๕๗} ^{๓๕๘} ^{๓๕๙} ^{๓๖๐} ^{๓๖๑} ^{๓๖๒} ^{๓๖๓} ^{๓๖๔} ^{๓๖๕} ^{๓๖๖} ^{๓๖๗} ^{๓๖๘} ^{๓๖๙} ^{๓๗๐} ^{๓๗๑} ^{๓๗๒} ^{๓๗๓} ^{๓๗๔} ^{๓๗๕} ^{๓๗๖} ^{๓๗๗} ^{๓๗๘} ^{๓๗๙} ^{๓๘๐} ^{๓๘๑} ^{๓๘๒} ^{๓๘๓} ^{๓๘๔} ^{๓๘๕} ^{๓๘๖} ^{๓๘๗} ^{๓๘๘} ^{๓๘๙} ^{๓๙๐} ^{๓๙๑} ^{๓๙๒} ^{๓๙๓} ^{๓๙๔} ^{๓๙๕} ^{๓๙๖} ^๓

องค์การณ พ.ส.ล. ต้องเป็นเจ้าภาพ หรือเจ้า
 การ จัดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางวิญญาณ ใน
 ระดับที่เป็นงานระหว่างชาติ, ระหว่างคู่สงคราม หรือ
 งานระดับสากลโลก ดังที่พระพุทธองค์ทรงประสงค์.

พุทธบริษัท, โดยเฉพาะองค์การณ พ.ส.ล. มี
 ภาระและหน้าที่ จะต้องทำการพิสูจน์ให้ทุกคนในโลก
 มองเห็นว่า ธรรม คือสิ่งเดียว ที่ทุกคนจำเป็นต้องมี
 และเป็นสิ่งเดียวที่ช่วยโลกได้ ในฐานะที่เป็นพระเจ้า.
 ธรรมนี้เป็นของศาสนาไหน หรือมนุษย์ชาติพันธุ์ไหน,
 แต่เป็นของธรรมชาติ, เป็นของพระเจ้า แห่งสากลโลก,
 เป็นของตัวธรรมเอง. ขอให้เราพยายามกันทุกวิถีทาง เพื่อ
 ให้เกิดการ รวมกันพลัง แลกธรรมกันพลัง มีลักษณะดังที่
 กล่าวแล้วนั้นเกิด.

อาตมาขอขอบคุณท่านทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง, ปาฐกถา
 นี้ อาจจะเป็นที่น่าเบื่อหน่ายไม่มากนักน้อย เพราะกล่าวถึง
 ธรรม, พระเจ้า, และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางวิญญาณ,
 อย่างช้า ๆ ซาก ๆ มากกว่า ๑๐๐ ครั้งในเวลาเพียงชั่วโมง
 เดียว, ท่านอดส่ายท่นพียงอย่างให้อภัยแก่อาตมา. อาตมาขอ
 จบปาฐกถาลงด้วยความขอบคุณ.

ขอบคุณแก่ท่านทุกคน, สวัสดิ์.

เอกสารชุด มองค้ำใน

อันดับ ๑ ภาษาคน - ภาษาธรรม

.. ๒ ภักษ์ของพุทธศาสนา (วิปัสสนาต้าน้ำพริก)

.. ๓ เทคนิคแห่งความเป็นมนุษย์

.. ๔ เกิดมาทำไม ? (ตอน ๑ - ๒)

.. ๕ เกิดมาทำไม ? (ตอน ๓ - ๔ - ๕)

.. ๖ เรามา "กิน" เวลากันเถิด

.. ๗ ทำบุญสามแบบ

.. ๘ ทางรอด ๕ ประการ (วิมุตตยาถนะ)

.. ๙ ระวัง ว้างอันธพาล

.. ๑๐ การมองสิ่งทงปวงในค้ำใน

.. ๑๑ สมบัติ วิปัสสนา ตามวิธีธรรมชาติ

.. ๑๒ ดวงตาเห็นธรรม

.. ๑๓ วิธีชนะความตาย

.. ๑๔ มหาวิท्याลัยในตัวคน

.. ๑๕ อุปสรรคของการเข้าถึงธรรม

.. ๑๖ อุปสรรคที่เื้ออยู่ในลำพุด

.. ๑๗ ในสังสารวัฏฏ์ มินิพพาน

.. ๑๘ ทำอย่างไรจึงจะเรือนดี ?

.. ๑๙ วิถีศึกษาพุทธศาสนา

.. ๒๐ โจรปล้นธรรมชาติ

.. ๒๑ รบกันกลาง แลกธรรมกันกลาง

รายนามท่านที่สละทรัพย์สินช่วยเผยแพร่เอกสารชุด มองด้านใน

๑. คุณคำมุล อินฺชาผัค	๕๐๐ บ.
๒. คุณเสอาค กองสุวรรณ ภัคตาการรังเพช	๕๐๐ บ.
๓. พ.อ. สาสี ปาละกุล และครอบครัว	๑,๐๐๐ บ.
๔. แพทย์หญิงอุไรวัฒน์ สุนทรลักษณ์ รสานนท์	๑,๐๐๐ บ.
๕. คุณบุญองค์ พัฒนพงศ์	๕๐ บ.
๖. คุณเปวิตร ไคว้ตระกูล	๓๐ บ.
๗. คุณยุทธคนัย ชินะโชติ	๕๐๐ บ.
๘. คุณณอม ผดแจ่มใส	๑๐๐ บ.
๙. คุณเสวิช วีระเกษม	๕๐ บ.
๑๐. คุณเกรงษ์ สาระกุล	๒๐ บ.
๑๑. คุณเกรงสายจิต อินอง	๑๐๐ บ.
๑๒. ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม ถนนดินสอ	๑๐๐ บ.
๑๓. คุณเมณิ สุขวิรัช	๖๐๐ บ.
๑๔. ช. บรจิจาก	๑๐๐ บ.
๑๕. คุณเลียม ศิริวิบูลย์	๓๐๐ บ.
๑๖. ป. ศิริราช	๑,๐๐๐ บ.
๑๗. ม.ล. ลำวดีเย์ งามพานิช	๒๐ บ.
๑๘. ร.ท. อนุกูล สุวัฒน์หัตพะ	๒๐๐ บ.
๑๙. คุณเกรงเทริม ธัญประสาธ	๒๐ บ.
๒๐. ว.อ.	๑๐๐ บ.
๒๑. นายสน นางกุน ศิริอัฐ	๕๐๐ บ.

(ส่วนที่ชาวผู้จัดทำเป็นผู้ชำระ)

คณะเผยแผ่วิธีการดำเนินชีวิตอันประเสริฐ (ผชป.) มีกิจการ

๑. พิมพ์เอกสารชุด **ทองคำใน ออกเคตนพ**
๒. รับผิดชอบฉบับ ให้แก่ผู้นำไปพิมพ์เป็นธรรมทาน
๓. รับผิดชอบบรรณารักษ์เสนาธรรมะของท่านพุทธทาส ท่านปัญญาณันตะภิกขุ
๔. เผยแพร่ภาพขลุ่ยธรรมะ
๕. รับผิดชอบสิ่งของ ไปสวนโมกข์ ไซยา

เอกสารชุด **ทองคำใน** พิมพ์ครั้งที่ ๑-๕ หมื่นเล่ม เผยแพร่โดย

- ทั่วชาติ ให้ห้องสมุดทั่วไป ให้โรงพยาบาล สถานทูต อันตบตะ ๒,๐๐๐ เล่มเป็นอันน้อย
- ถวายเป็นของสวนโมกข์ สำหรับผู้ไปเยือน ๒,๐๐๐ เล่มเป็นอันน้อย
- ถวายพระ เณร และผู้สนใจที่ไม่มีรายได้
- ป็นให้ผู้มีศรัทธานำไปเผยแพร่เช่น ส.ก.ส. จำหน่ายวันเกิดขึ้นบ้านใหม่ งานประจำของวัด งานศพ เป็นต้น

ทุนดำเนินการ - จากท่านที่เห็นคุณค่าเป็นครั้งคราวหรือประจำ และ

ที่รับหนังสือไปถวายภิกษุ สามเณร หรือแจก

ด้วยการช่วยค่าพิมพ์ ในอัตราร้อยละ ๑๕ บาท หรือเล่มละ ๑ บาท

เล่มใดมีความหนา ๒ เท่า อัตราช่วยค่าพิมพ์ก็ขอเพิ่มเป็น ๒ เท่าด้วย

ขอเชิญร่วมกิจการเผยแผ่และเป็นสหายธรรมตามแต่กำลังศรัทธา

ผู้ดำเนินการ วิโรจน์ ศิริวิธู, วิเชียร อินทรกุลสิน, บุญธรรม สุนทรวาทิ

และผู้เห็นพ้องอีกหลายท่าน

สำนักงาน ๕/๑-๒ ถนนอัษฎางค์ ตรงข้ามกระทรวงยุติธรรม

เชิงสะพานเจริญศรี พระนคร

โทร. ๒๓๕๔๕

บริจาคทางธนาคาร ส่งจ่ายไปรษณีย์ ราชดำเนิน กรุงเทพฯ ๒

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด การพิมพ์พระนคร

๙๒-๙๔ ถนนบุญศิริ พระนคร โทร. ๒๒๓๓๓๗, ๒๑๖๗๔

นายบุญธรรม สุนทรวาทิ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๒๕๑๓

คดีพยาน

ลงที่ศาลากลางจังหวัด ยี่สิบวัน
ยกผลงานให้ตามร่าง ทดสอบขึ้น
กันอาทรร ของความร่างอย่างพระกัม
เทพารักษ์ขึ้น แล้วในทวี แต่หัวที่ ๔

บทสรุป :-

พยานด้วยตัวร่าง คือทำงานต้องมีความคิดที่ไม่มีส่วนใด
แต่ผลประโยชน์จากความรู้สึก หรือความรู้สึกนั้นหาพบ มีน "ตัวกู" หรือ
"เพื่อน" ได้แก่การ "ทำงานเพื่อน" ตามหลักจริยธรรมสังคมนั้นเอง.
ยกผลงานให้ตามร่าง คือ ได้ผลงานมาเพื่อไว้และของ
ใจ ก็ยกให้ "พระแบบความร่างจากเจ้าของ" ไม่มีความหมายนั้น
ไว้ว่า "ของกู".

เมื่อจากทุกสิ่งมีสมบัติของธรรมชาติ อันสืบเนื่องไป
ตามเหตุตามมีไว้เป็นปัจจัย, ว่างจากตัวตน หรือ ผู้กิน และ
สิ่งที่ถูกกิน, ดับนั้น ทนกิน เป็นสิ่งที่ไม่ได้ ใดที่ไม่ใช่ผู้กิน
อยู่ตามธรรมชาติแล้ว. เมื่อยกผลงานให้ตามร่างได้แล้ว,
ทนกินอะไรในขณะนั้น ก็คือทนกิน อาทรรของความร่าง อยู่
ในหัวมันเอง โดยแน่นอน.

ว่ากล่าว จากความรู้สึกว่า "ตัวกู - ของกู" มาแล้ว แต่
หัวที่ ความเทพารักษ์ มิได้มาแล้ว แต่หัวที่ ร่างร่าง ซึ่ง
ไม่มีกันรู้สึกถึงความเทพารักษ์; ไม่มี "ตัวกู" หัวนี้รับรู้
ว่า คนทดสอบเอาหัวที่; แล้วแต่หัว จะเป็นความร่างตัว
กาน หรือร่างของเทพารักษ์.

พุทธพร อิมพิน

ไม่ทศพารักษ์, โข
๑๔ ส.ค.๒๕๑๐.